

ฉบับสุดท้าย เพื่อน (Friend)

เขียนโดย ศจ.พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

วันที่ 02 ตุลาคม 2013 เวลา 20:37 น. -

ฉบับสุดท้าย เพื่อน (Friend)

ศจ.พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

pinkaewpongsak@gmail.com

หลังจากที่ผมรับใช้ในคริสตจักรใหญ่นั้นอยู่ร่วมหนึ่งปี ไม่มีเวลาพักผ่อนนอนไม่พอจนกระทั่งล้มป่วยลง จึงได้ลาออกจากที่นั่นเพื่อมาพักผ่อนรักษาตัวให้กลับมีกำลังขึ้นมาใหม่ ในช่วงนั้นก็ใช้เวลากับพระเจ้าไปด้วยเพื่อขอการทรงนำในก้าวต่อไป แต่ในใจก็คิดถึงคริสตจักรหนึ่งที่เคยไปมีสการก่อนเดินทางไปอังกฤษ (ทุกครั้งเวลาผมจะทำอะไรต้องอธิษฐานก่อนเสมอ) ครั้งนี้ก็เหมือนกันได้อธิษฐานขอหมายสำคัญจากพระเจ้า หลังจากนั้นก็ได้รับคำตอบจึงได้โทรศัพท์ไปหาศิษยาภิบาลและนัดหมายที่จะพบกัน ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีผมเริ่มต้นรับใช้ใหม่อีกครั้งหนึ่งด้วยใจที่เป็นอิสระ

ชีวิตเริ่มเข้าไปสู่ทิศทางของพระเจ้ามากขึ้นถึงจะอยู่ไกลจากบ้านก็ไม่เป็นไรถ้าพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย ทุกวันดูมีสันติสุขมาก เยี่ยมเยียนเลี้ยงดูจิตวิญญาณ ทำกลุ่มเซลล์ ประกาศ เป็นพยานแต่ก็ไม่หนักเหมือนตอนที่อยู่คริสตจักรก่อน เช่นเคยก็ยังกลับบ้านดึกเหมือนเดิมเพราะต้องทำกลุ่มเซลล์ จึงไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับครอบครัวเช่นเดิม การรับใช้ในคริสตจักรนี้ผมก็ได้เป็นผู้ประสานงานขององค์กรอีสามประเทศไทยด้วย จุดนี้เองมีความสำคัญมากในเรื่อง “เพื่อน”

เพราะว่าการเป็นผู้ประสานงานนี้ก็ได้ออกเดินทางไปในภาคต่างๆ ของประเทศ

เพื่อประสานงานขององค์กรในการกระตุ้นผู้ที่เคยมาอบรมหลักสูตรของการประกาศข่าวประเสริฐในรูปแบบของการทวีคูณ อีอี 3 ให้ได้กลับมาใช้ระบบนี้มากยิ่งขึ้น ทำให้ผมได้มีเวลารู้จักเพื่อนผู้รับใช้ตามภาคอื่นๆ ที่ได้เดินทางไปเพิ่มมากขึ้น นี่ก็น่าจะเป็นการจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า

เพราะงานของพระองค์จำเป็นที่จะต้องมีส่วนสัมพันธ์ต่อกันและกันเพื่อถ่ายทอดการประสานฯ

ตลอดระยะเวลา 6 ปีเต็มที่ผมปฏิบัติรับใช้พระองค์อยู่ที่นี่มีความสุขมาก ในช่วงระยะเวลาต่างๆ ก็มีเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้น ผูกพันกับสมาชิกเป็นกันเองกับทุกคนยิ่งนานวันก็ยิ่งมีประสบการณ์มากขึ้นกับพระเจ้า

ผมว่าคริสตจักรนี้พระเจ้าจัดเตรียมให้กับผมที่จะได้รับใช้ในหนทางที่จะไปสู่แผนการณ์ที่ได้จัดเตรียมไว้ ตอนที่พระเจ้าได้ทรงตรัสกับอับราฮัมว่า จงนำบุตรของเจ้ามาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับเรา พระองค์ทรงรู้ว่าอับราฮัมรักบุตรคนนี้มาก จึงต้องการทดสอบจิตใจดูว่าท่านจะรักบุตรของท่าน หรือว่ารักพระองค์มากกว่ากัน แต่ด้วยความเชื่อที่ท่านมีอยู่ไม่เคยจางหายไปนั้น ท่านได้กระทำตามที่พระองค์ทรงตรัสทุกประการ ได้นำบุตรไป ณ สถานที่ที่จะถวายแด่พระเจ้า ในขณะที่ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย แต่ทูตของพระเจ้าเรียกเขาจากไฟสวรรค์ว่า อับราฮัม อับราฮัม เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า ยอมถวายบุตรคนเดียวของเจ้า เราจะอวยพรเจ้าให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติ และเมื่ออับราฮัมเงยหน้าขึ้น ก็พบแกะตัวหนึ่ง ปฐมกาล 22:13” อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้กับ อับราฮัมก็ไปจับแกะตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชาย” สถานที่นั้นเอง ท่านจึงเรียกชื่อนั้นว่า “เยโฮวาห์อิเรห์” อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า จะจัดไว้บนภูเขาของพระเยโฮวาห์ นี่คือการที่ว่า “พระเจ้าผู้จัดเตรียม” ถ้าเราเชื่อและกระทำตามในสิ่งที่พระองค์ทรงตรัส เราจะได้พบกับสิ่งที่พระองค์จัดเตรียมไว้ให้กับเรา ผมเชื่อเช่นนั้นมาตลอดสิ่งที่พระองค์บอกเกิดขึ้นจริงกับชีวิตผมมาเสมอ

ในช่วงที่รับใช้อยู่นั้นก็มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้นหลายอย่างด้วยกัน แต่สิ่งที่ทำให้ผมได้ไปถึงนิมิตที่พระเจ้าให้ก็คืองาน “ฤทธิ์เดช” ซึ่งเป็นงานประจำปีของชาวคริสตชนในประเทศไทย เป็นงานที่ทุกคนปรารถนาที่จะได้รับใช้ร่วมกันเป็นพระพรมาก ยังจำได้ว่าในปี ค.ศ.1998 ซึ่งก็จะถึงงานฤทธิ์เดชของปีนั้นได้มีการประชุมของคณะกรรมการจัดงาน ทางคริสตจักรก็ได้ส่งผมเป็นตัวแทนไปร่วมประชุมกับเขาด้วย มีการประชุมอยู่หลายครั้งด้วยกันจนกระทั่งถึงเวลาที่จะเลือกผู้นำนัสนักการ ก็ได้เลือกท่านนั้นท่านนี้อยู่หลายท่านด้วยกัน แต่พอเอาเข้าจริงมีอยู่ท่านหนึ่งได้ปฏิเสธที่จะมาร่วมด้วย ทางคณะกรรมการก็เลยพูดในที่ประชุมว่าก็เอาอาจารย์พงศศักดิ์ นั้นแหละก็นานมีสการแทน นี่คือการที่จะเขาไปสู่นิมิตที่ได้ให้ไว้ คือมีอยู่คืนหนึ่งในอังกฤษขณะที่ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าอยู่นั้น พระวิญญานบริสุทธิ์ก็ได้ทำให้เข้าไปสู่เวลาของพระเจ้า แล้วก็ได้เห็นภาพนิมิตว่าตัวเองยืนถือไมโครโฟนอยู่ท่ามกลางฝูงชนรอบด้าน กระโดดโลดเต้นไปมา นำพี่น้องนัสนักการพระเจ้า เป็นภาพที่ประทับใจมากแต่ก็ไม่ทราบภาพนี้เกิดขึ้นที่ไหน เพราะว่าตอนนั้นอยู่ที่ประเทศอังกฤษ แปลกภาพที่เห็นนั้นเป็นคนไทยไม่ใช่ฝรั่ง ผมก็ได้เฝ้ารูปภาพนั้นมาโดยตลอดจนกระทั่งกลับมาเมืองไทย และนิมิตนั้นก็เกิดขึ้นจริงในงาน “ฤทธิ์เดช” นี้เอง คืนที่ผมได้นำพี่น้องนัสนักการพระเจ้า ในขณะที่ยื่นถือไมโครโฟนของพระเจ้าทั้งยืนและนั่งอยู่รอบด้านเหมือนในนิมิตอย่างไฉ่อย่างนั้นเลย ทำให้ผมรู้ว่านิมิตที่ให้นั้นคืองานฤทธิ์เดชผมตื่นตื่นใจมาก มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก หลังจากนั้นก็ได้รับใช้ในงานฤทธิ์เดชอยู่หลายปี และผมก็เชื่อว่างานเช่นนี้ก็จะเกิดขึ้นอีกครั้งอย่างแน่นอน พระเจ้าจะนำฝูงชนของพระองค์เข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน รวมกันเป็นพลังอันมหาศาลเพื่อเสียงแห่งการสรรเสริญจะขึ้นไปสู่บัลลังก์ของพระเจ้า เพื่อพระพรของพระองค์จะเทลงมาสู่ปวงประชาชาติทั้งสิ้น

จากการได้ติดตามพระเจ้าเกือบสามสิบปีที่ผ่านมา ได้สัมผัสประสบการณ์ในทุกด้านที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้ จากวันนั้นถึงวันนี้มีนิมิตต่างๆ ที่มีได้เกิดขึ้นมาโดยตลอดพระองค์ไม่เคยที่จะไม่ทำตามพระสัญญาของพระองค์เลย จนกระทั่งได้มีโอกาสรับใช้อยู่ในองค์กรหนึ่งจากหมายสำคัญที่ขอกับพระองค์ หลังจากที่ได้ออกจากคริสตจักรนั้นแล้ว ในช่วงที่ยังคงรับใช้ในงานฤทธิ์เดชวันหนึ่งหลังจากมีการประชุมเสร็จ ก็ได้คุยคุยต่อกับผู้รับใช้อาวุโสสองท่านซึ่งอยู่ในองค์กรนั้น แล้วก็ได้ขอหมายสำคัญกับพระเจ้าว่า ถ้ามีท่านใดท่านหนึ่งถามว่าจะมารับใช้ด้วยกันในองค์กรนี้ไหม (นั่นคือหมายสำคัญ) และในเวลานั้นก็มีท่านหนึ่งได้ถามผมว่าจะมารับใช้ด้วยกันไหม ผมก็เลยรีบตกลง เพราะเป็นหมายสำคัญที่มาจากพระเจ้า รับใช้อยู่ในคณะนี้มาประมาณ 12-13 ปีมาแล้ว ด้วยพระคุณของพระเจ้า การรับใช้เป็นการรับใช้ไปรอคอยพระสัญญาไปด้วย ผมเชื่อว่าในขณะที่รับใช้ถ้าหัวใจของเราจดจ่ออยู่กับพระองค์ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ยากมากที่จะพรวดเรอออกไปจากพระองค์ สดุดี 1:2 “แต่ความปิติยินดีของผู้ที่นอนอยู่ในพระธรรมของพระเจ้า เขากวามาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” พระธรรมข้อนี้ได้ทำให้มีการเชื่อมต่อย่างอัศจรรย์ อุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้นก็ไม่สามารถทำให้เรากลับไปจากน้ำพระทัยได้ ประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญมากต่อการยึดมั่น ทุกการทดลองก็จะผ่านพ้นไปได้ เพราะการทดลองที่เกิดขึ้นกับเราพระองค์ไม่เคยทำให้ต้องทนไม่ได้แม้สักครั้งเดียว 1คร. 10:13 “ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่านนอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์ธรรม พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อทรงทดลองท่านนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้”

ทุกวันนี้การรับใช้ของผมอยู่ได้ก็โดยมีเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนที่ประเสริฐที่สุดของผมก็คือ “พระเยซู” พระองค์ทรงเป็นทั้งเพื่อน เป็นทั้งพ่อ เป็นที่ปรึกษาให้ศรัทธา เป็นครอบครัวเดียวกันทุกสถานการณ์ ตลอดระยะเวลาที่ดำเนินชีวิตในพระมรรคาทุกลมหายใจเข้าออก คือผู้ที่ทรงนำข้าพระองค์กลับมา และเปลี่ยนแปลงทุกกระเบียนี้ในร่างกายนี้ บั้นปลายของชีวิตขอมอบอุทิศแด่พระองค์เพียงผู้เดียว ด้วยการรอคอยนิมิตที่ได้มอบให้ วันเวลาเหล่านั้นที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่มีความหมายยิ่ง ด้วยทุกวันความเชื่อ และความศรัทธายังวิถึมากขึ้นว่าวันนั้นจะมาถึงอีกไม่นาน ผู้ชนของพระเจ้าจะรวมตัวกันเข้ามาเป็นประชาชาติอันมหิหาร วางทุกสิ่งที่ถืออยู่ลง เหมือนขานนาที่เก็บเกี่ยวผลผลิตเรียบร้อยแล้ว เพื่อจะเฉลิมฉลองให้ร้องเต้นโลด สรรเสริญนมัสการพระเจ้าโดยสุดจิต สุดใจ สุดกำลังที่มีอยู่ ถวายสาธุการแด่องค์สูงสุดแต่เพียงผู้เดียว ด้วยการรอคอยจะไม่เสียเปล่าพระองค์ไม่เคยทำให้ต้องคอยแล้วไม่เกิดอะไรขึ้น สดุดี 126:3,5-6 “พระเจ้าทรงกระทำกรรมโหดร้ายให้เรา เรามีความยินดี” “ขอให้บรรดาผู้ที่หวนด้วยน้ำตา ได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน” “ผู้ที่ร้องไห้ออกไป หอบหัวเมล็ดพืชเพื่อจะหวนจะกลับบ้าน ด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำพ่อนข้าวของตนมาด้วย” ด้วยเสียงโห่ร้องนี้จะไปถึงบัลลังก์ของพระเจ้า เป็นที่พอพระทัยแล้ววันที่รอคอยก็จะมาถึงอย่างฉับพลัน ปัจจุบันทันด่วน โดยไม่คาดคิดด้วยตกตะลึงฟังผลิต แต่เราทุกคนพร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ เป็นเจ้าสาวที่บริสุทธิ์สำหรับเจ้าบ่าวคนเดียวของเรา ข้าพระองค์อธิษฐานให้เวลานั้นมาถึงเร็ววันนี้ด้วยเถิด อธิษฐานในนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน.... (ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ติดตาม ทุกถ้อยคำเหล่านี้ขอมอบถวายแด่พระองค์เพียงผู้เดียว).....

.....